

*Thuis heb ik nog een ansichtkaart  
waarop een kerk, een kar met paard,  
een slagerij J. van der Ven.  
Een kroeg, een juffrouw op de fiets,  
het zegt u hoogstwaarschijnlijk niets,  
maar 't is waar ik geboren ben.  
Dit dorp, ik weet nog hoe het was,  
de boerenkind'ren in de klas,  
een kar die ratelt op de keien,  
het raadhuis met een pomp ervoor,  
een zandweg tussen koren door,  
het vee, de boerderijen.*

*En langs het tuinpad van m'n vader  
zag ik de hoge bomen staan.  
Ik was een kind en wist niet beter,  
dan dat dat nooit voorbij zou gaan.*

*Wat leefden ze eenvoudig toen  
in simp'le huizen tussen groen  
met boerenbloemen en een heg.  
Maar blijkbaar leefden ze verkeerd,  
het dorp is gemoderniseerd  
en nu zijn ze op de goeie weg.  
Want ziet, hoe rijk het leven is,  
ze zien de televisiequiz  
en wonen in betonnen dozen,  
met flink veel glas, dan kun je zien  
hoe of het bankstel staat bij Mien  
en d'r dressoir met plastic rozen.*

*En langs het tuinpad van m'n vader  
zag ik de hoge bomen staan.  
Ik was een kind en wist niet beter,  
dan dat dat nooit voorbij zou gaan.*

*De dorpsjeugd klit wat bij elkaar  
in minirok en beatlehaar  
en joelt wat mee met beatmuziek.  
Ik weet wel, het is hun goeie recht,  
de nieuwe tijd, net wat u zegt,*

*maar het maakt me wat melancholiek.  
Ik heb hun vaders nog gekend,  
ze kochten zoethout voor een cent,  
ik zag hun moeders touwtjespringen.  
Dat dorp van toen, het is voorbij,  
dit is al wat er bleef voor mij:  
een ansicht en herinneringen.*

*Toen ik langs het tuinpad van m'n vader  
de hoge bomen nog zag staan.  
Ik was een kind, hoe kon ik weten  
dat dat voorgoed voorbij zou gaan.*

Van een volkomen ander karakter dan het lied *Zing, vecht, huil van Ramses Shaffy*, maar net als dat lied in 2013 eigenlijk nog door iedereen gekend: dé Nederlandse evergreen. Terecht. Wat een prachtige melodie en wat een tekst, waarin het heimwee doorklinkt naar de kindertijd waarvan je dacht dat die nooit voorbij kon gaan. En dan toch: *voorgoed voorbij!*

Die tekst is nu 48 jaar oud en werd door Friso Wiegersma, de partner van Sonneveld, (onder het pseudoniem Hugo Verhage) geschreven. Sonneveld zingt over het door de vooruitgang gehavende Deurne (Noord-Brabant). *Het tuinpad van mijn vader* is het pad naast het ouderlijk huis van Wiegersma, het tegenwoordige gemeentemuseum De Wieger aan de Oude Liesselweg in Deurne. Dit pad kreeg op 14 oktober 2008 de officiële naam *Het tuinpad van mijn vader*.

De melodie is van Jean Ferrat, die het lied *La Montagne* zelf schreef, waarbij hij zich liet inspireren door het landschap rond Antraigues-sur-Volane in de Ardèche.

Het lied is inmiddels door heel veel artiesten gezongen. De gambist Rousseau maakte een prachtige bewerking voor de gamba.